

2804/2015

Starostwo Powiatowe w Białymstoku
KANCELARIA
2015 -02- 04
WFLYNEŁO
Nr podpis

NAJWYŻSZA IZBA KONTROLI

Delegatura w Białymstoku

[Handwritten signature]

Szerepiński A
PS
2015. 02. 04
[Signature]

LBI-4101-033-05/2014

P/14/058

WYSTĄPIENIE POKONTROLNE

I. Dane identyfikacyjne kontroli

Numer i tytuł kontroli	P/14/058 – Zamykanie i rekultywacja składowisk odpadów niespełniających wymagań prawnych	
Jednostka przeprowadzająca kontrolę	Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Białymstoku	
Kontroler	Piotr Jurkin – starszy inspektor kontroli państwowej, upoważnienie do kontroli nr 93265 z 15 grudnia 2014 r. (dowód: akta kontroli str. 1-2)	
Jednostka kontrolowana	Starostwo Powiatowe w Białymstoku, ul. Borsucza 2, 15-569 Białystok (dalej: „Starosta”)	
Kierownik jednostki kontrolowanej	Antoni Pełkowski – Starosta Powiatu Białostockiego ¹ (dowód: akta kontroli str. 3)	

II. Ocena kontrolowanej działalności

Ocena ogólna

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie², prowadzone przez Starostę Białostockiego postępowania dotyczące udzielenia zgody na zamknięcie składowisk niespełniających wymogów prawnych oraz dysponowanie wiedzą o ilości i rodzaju składowisk funkcjonujących na terenie Powiatu, natomiast negatywnie działania w zakresie sposobu i zakresu nałożenia obowiązków dotyczących dostosowania składowisk do wymogów prawa, brak aktywności w obszarze zapewnienia nadzoru nad prawidłowością prowadzenia rekultywacji i monitoringu zamkniętych składowisk oraz brak nadzoru nad monitorowaniem wpływu niezamkniętego składowiska, niespełniającego wymagań prawnych, na ludzi i środowisko³.

Uzasadnienie oceny ogólnej

Stwierdzone nieprawidłowości polegały na:

- określeniu zakresu prac dostosowujących składowiska odpadów w Gródku, Tykocinie i Surażu do wymogów prawa w decyzjach zatwierdzających instrukcje ich eksploatacji, co stanowiło naruszenie art. 33 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach⁴,
- wydaniu decyzji nr RŚ. V 76449/1/2004 z 22 września 2004 r. nakładającej na zarządcę obowiązek dostosowania składowiska odpadów w Zabłudowie do wymogów przepisów o odpadach 266 dni po upływie terminu określonego w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw⁵ i niezobowiązaniu w niej do wyposażenia składowiska w instalację do odprowadzenia gazów składowiskowych, co było niezgodne z zapisami rozporządzenia Ministra Środowiska z 24 marca 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów⁶,
- niewyegzekwowaniu od zarządcy składowiska odpadów w Zabłudowie dostarczenia przeglądu ekologicznego w terminie określonym ww. ustawą wprowadzającą Prawo ochrony środowiska,
- niezobowiązaniu zarządców składowisk odpadów w Gródku oraz Tykocinie do wyposażenia ich w instalację odprowadzającą gazy składowiskowe, wymaganą

¹ Pełniący funkcję od 11 grudnia 2014 r., w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 11 grudnia 2014 r. funkcje tą sprawował Wiesław Pusz.

² Najwyższa Izba Kontroli stosuje 3-stopniową skalę ocen: pozytywna, pozytywna mimo stwierdzonych nieprawidłowości, negatywna.

³ Okres objęty kontrolą od 1 października 2002 do dnia zakończenia kontroli.

⁴ Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243 ze zm. – ustawa zwana dalej „ustawą o odpadach z 2001 roku”.

⁵ Dz. U. Nr.100, poz. 1085 ze zm. – ustawa zwana dalej „ustawą wprowadzającą Prawo ochrony środowiska”.

⁶ Dz. U. Nr 61, poz. 549 ze zm. – rozporządzenie zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie wymagań poszczególnych typów składowisk z 2003 r.”

przepisami rozporządzenia w sprawie wymagań poszczególnych typów składowisk z 2003 r.,

- wszczęciu po dniu 22 stycznia 2013 r. postępowania administracyjnego związanego z zamknięciem składowiska odpadów w Zabłudowie, mimo że po tej dacie obowiązki w przedmiotowym zakresie przejął Marszałek Województwa Podlaskiego,
- nieprzeprowadzaniu z własnej inicjatywy kontroli w zakresie prawidłowości procesu rekultywacji i monitoringu zamkniętych składowisk oraz braku nadzoru nad monitorowaniem wpływu niezamkniętego składowiska, niespełniającego wymagań prawnych, na ludzi i środowisko,
- niesporządzeniu protokołu z przeprowadzonej kontroli interwencyjnej.

III. Opis ustalonego stanu faktycznego

1. Organizacja i realizacja przez starostę działań w zakresie dotyczącym zamykania składowisk niespełniających wymagań prawnych

Opis stanu faktycznego

1.1. W latach 2002–2013, zgodnie z Regulaminem Organizacyjnym Starostwa⁷, działania związane m.in. z prowadzeniem postępowań wobec zarządzających składowiskami odpadów w celu dostosowania ich funkcjonowania do wymogów ustawy o odpadach bądź ich likwidacji, zatwierdzaniem instrukcji eksploatacji wysypisk, wydawaniem zgody na zamknięcie składowiska lub ich wydzielonej części, przeprowadzaniem kontroli gospodarki odpadami czy uzgadnianiem warunków rekultywacji, przypisano Wydziałowi Rolnictwa i Środowiska, Rozwoju Obszarów Wiejskich i Promocji⁸.

(dowód: akta kontroli str. 6-20)

Realizację zadań przydzielono inspektorom Pani Halinie Michalik oraz Kornelowi Rosiakowi, zatrudnionemu od 1 marca 2013 r. na stanowisku zastępcy dyrektora Wydziału. Do wydawania decyzji z zakresu ochrony środowiska upoważniona była dyrektorka Wydziału Pani Monika Ratyńska. (dowód: akta kontroli str. 21-28)

1.2. Na terenie Powiatu białostockiego po 31 grudnia 2009 r. z ogółem czterech składowisk odpadów będących we własności Starosty zamknięto trzy, zaś jedno nie zostało zamknięte do dnia zakończenia kontroli⁹. (dowód: akta kontroli str. 29)

Analiza dokumentacji ww. składowisk wykazała, m.in. że:

- we wszystkich czterech przypadkach wydano na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy wprowadzającej Prawo ochrony środowiska decyzje zobowiązujące zarządców do przedłożenia w terminie do dnia 30 czerwca 2002 r. przeglądów ekologicznych,
- w jednym przypadku (z czterech), na podstawie art. 33 ust. 2 pkt 1 ustawy wprowadzającej Prawo ochrony środowiska, Starosta 22 września 2004 r. wydał decyzję o dostosowaniu składowiska odpadów w Zabłudowie do wymogów przepisów o odpadach, zaś w pozostałych trzech przypadkach nie wydawano przedmiotowych decyzji. Dla składowisk odpadów w Gródku, Tykocinie i Surażu wymogi dotyczące wykonania prac dostosowujących składowiska do wymagań prawa zawarto w decyzjach zatwierdzających instrukcje eksploatacji ww. składowisk wydanych na podstawie art. 53 ust. 3 pkt 2 oraz ust. 4 ustawy o odpadach z 2001 roku. Wszystkie ww. decyzje określały min. wyposażenie konieczne do prawidłowego funkcjonowania poszczególnych składowisk,
- w trzech przypadkach wydane przez Starostę decyzje dotyczące składowisk odpadów w Tykocinie, Gródku oraz Zabłudowie (odpowiednio z 4 i 16 grudnia 2002 r. oraz 22 września 2004 r.), nie zobowiązywały zarządców do dostosowania ich do przepisów rozporządzenia w sprawie wymagań poszczególnych typów składowisk z 2003 r., zgodnie z którymi składowiska należałoby wyposażyć w instalacje odprowadzające gazy

⁷ Przyjęty uchwałą Rady Powiatu Białostockiego Nr XXXVI/223/2002 z 7 lutego 2002 r. zmieniona uchwałami Nr: VI/43/2003 z 24 kwietnia 2003r., XV/119/2004 z 18 marca 2004r., XXXII/268/2005 z 22 września 2005r., XXXIII/309/09 z 25 czerwca 2009 r. oraz XXXVI/290/2013 z 28 listopada 2013r.

⁸ Wydział Rolnictwa i Środowiska, Rozwoju Obszarów Wiejskich i Promocji, zwany w dalszej – „Wydziałem”.

⁹ Zamknięto składowiska odpadów w Gródku, Tykocinie oraz w Surażu, natomiast nie udzielono zgody na zamknięcie składowiska odpadów w Zabłudowie.

składowiskowe. Na składowisku odpadów poprodukcyjnych w Suraziu nie przewidywano składowania odpadów ulegających biodegradacji, a w związku z tym nie wystąpiła konieczność wyposażania go w przedmiotową instalację,

- w żadnym przypadku Starosta nie wydał decyzji o przebudowie i zamknięciu składowisk stosownie do art. 33 ust. 2 pkt 2 oraz ust. 5 i 6 ustawy wprowadzającej Prawo ochrony środowiska,
- dla żadnego z ww. składowisk Podlaski Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w Białymstoku (dalej: „WIOŚ”) nie wydawał decyzji o wstrzymaniu korzystania z wysypisk na podstawie art. 33 ust. 7 ww. ustawy,
- we wszystkich czterech przypadkach Starosta wydał decyzje zatwierdzające instrukcje eksploatacji składowisk odpadów¹⁰,
- w trzech przypadkach (z czterech) na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy o odpadach 2001 roku dla składowisk odpadów w Gródku, Tykocinie i Suraziu wydano decyzje (odpowiednio nr RŚ.II.7644-4/09 z 10 lutego 2002 r., nr RŚ.II.7644-4/10 z 29 grudnia 2010 r. oraz nr RŚ.6237.2.1.2001 z 26 lipca 2011 r.) zezwalające na ich zamknięcie, zaś w przypadku składowiska w Zabłudowie decyzją nr RŚ.6237.2.2.2012 z 2 października 2012 r. odmówiono udzielenia takiej zgody,
- w jednym przypadku, na podstawie art. 13 ust. 1 oraz ust. 6 i 9 ustawy o odpadach z 2001 roku, WIOŚ w dniu 21 lutego 2012 r. wydał decyzję wstrzymującą od 1 lipca 2012 r. użytkowanie instalacji do składowania odpadów w Zabłudowie z powodu niedostosowania jej do wymogów określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z 24 marca 2003 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy, eksploatacji i zamknięcia jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów¹¹ oraz niewykonywania badań monitoringowych składowiska z częstotliwością i w zakresie określonym w rozporządzeniu Ministra Środowiska z 9 grudnia 2002 r. w sprawie zakresu, czasu, sposobu oraz warunków prowadzenia monitoringu składowiska odpadów¹², zaś w pozostałych trzech przypadkach nie wydawano przedmiotowych decyzji. (dowód: akta kontroli str. 30-72, 161-166, 182-186, 301-304)

Z wyjaśnień udzielonych przez zastępcę dyrektora Wydziału wynika, że wiedzę o funkcjonujących na terenie Powiatu białostockiego składowiskach odpadów, które mimo niespełnienia wymogów prawa nie zostały zamknięte uzyskiwano na podstawie posiadanych dokumentów dotyczących tych składowisk oraz informacji z WIOŚ. Natomiast informacje, które wysypiska będą przyjmowały odpady po zamknięciu niedostosowanych składowisk z terenu Powiatu czerpano m.in. z Wojewódzkich Planów Gospodarki Odpadami, które były opiniowane przez Zarząd Powiatu Białostockiego¹³.

Starostwo posiadało dostęp do wojewódzkiej bazy danych dotyczącej wytwarzania i gospodarowania odpadami¹⁴.

Po 31 grudnia 2009 r. odpady gromadzono tylko na składowisku w Zabłudowie. Z wyjaśnień zastępcy dyrektora Wydziału wynika, że Starostwo nie posiadało informacji o ilości składowanych odpadów, ponieważ zarządzający był obowiązany składać takie informacje tylko do marszałka województwa. (dowód: akta kontroli str. 73-75, 292-300)

¹⁰ Decyzja Nr RL. V.76443/2/2002 z 4 grudnia 2002 r. zmieniona decyzją Nr RŚ.II.76443-2/06 z 7 września 2006 r. dla składowiska odpadów w Tykocinie; decyzja Nr RL. V.76443/4/2002 z 16 grudnia 2002 r. zmieniona decyzją Nr RŚ.II.76443-4/2002/2005 z 13 grudnia 2005 r. dla składowiska odpadów w Gródku; decyzja Nr RL.V.76443/6/2002/2003 z 7 stycznia 2003 r. dla składowiska odpadów w Suraziu; decyzja nr RL.V76443/7/2002/2003 z 16 stycznia 2003 r. dla składowiska w Zabłudowie.

¹¹ Dz. U. Nr 61, poz. 549 ze zm. – rozporządzenie zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie wymagań poszczególnych typów składowisk z 2003 r.”

¹² Dz. U. Nr 220, poz. 1858 ze zm.

¹³ Uchwały Nr 176/08 z 10 stycznia 2008 r. oraz Nr 410/09 z 13 sierpnia 2009 r. w sprawie zaopiniowania projektu Wojewódzkiego Planu Gospodarki Odpadami odpowiednio na lata 2007–2010 i 2009–2012.

¹⁴ Pismem z 16 kwietnia 2007 r. Marszałek Województwa Podlaskiego, na prośbę Starosta z 4 kwietnia 2007r., nadał pracownikowi Wydziału indywidualne prawo dostępu do Wojewódzkiego Systemu Odpadowego (WSO).

1.3. Wszystkie cztery podmioty zarządzające składowiskami odpadów¹⁵ sporządziły i przekazały Staroście przeglądy ekologiczne. Zarządzający składowiskiem odpadów w Gródku, stosowny przegląd dostarczył w terminie wynikającym z art. 33 ust. 1 ustawy wprowadzającej Prawo ochrony środowiska, tj. 27 czerwca 2002 r.

(dowód: akta kontroli str. 86-106)

Przeгляд ekologiczny dotyczący składowiska odpadów w Zabłudowie wpłynął do Starostwa 15 listopada 2002 r. tj. 138 dni po terminie wynikającym z art. 33 ust. 1 ww. ustawy oraz wskazanym w decyzji nr RL.76.34/13/2002 z 1 lutego 2002 r. zobowiązującej do jego przedłożenia.

(dowód: akta kontroli str. 107-120)

Przedstawiony kontrolującemu egzemplarz przeglądu dotyczącego składowiska w Tykocinie nie był oznakowany datą wpływu do Starostwa. Z wyjaśnień udzielonych przez zastępcę dyrektora Wydziału wynika, że nie jest możliwe określenie przedmiotowej daty, gdyż zaginęło stosowne pismo przewodnie.

(dowód: akta kontroli str. 76-85, 121-124)

Starosta nie przedstawił kontrolującemu przeglądu ekologicznego składowiska odpadów poprodukcyjnych w Suraziu. Z przedłożonych do kontroli innych dokumentów m.in. decyzji zatwierdzającej instrukcję składowania odpadów z 7 stycznia 2003 r. wynika, że dysponował on w tamtym czasie stosownym przeglądem sporządzonym przez zarządcę składowiska. Z wyjaśnień zastępcy dyrektora Wydziału wynika, że: „*Dokumenty dotyczące zobowiązania do przeglądu ekologicznego składowisk z lat 2002–2003 zostały przekazane do archiwum starostwa w 2005 r. (...) Przegląd mógł zostać omyłkowo zniszczony.*”

Fakt ustalenia przez Ministra Środowiska, w drodze rozporządzenia szczegółowych wymagań dotyczących lokalizacji, budowy i zamknięcia jakim powinny odpowiadać poszczególne typy składowisk odpadów 24 marca 2003 r. nie wpływał na realizację przez Starostwo obowiązku zobowiązania zarządzających składowiskami do przedłożenia przeglądów ekologicznych.

(dowód: akta kontroli str. 125-127)

Z wyjaśnień udzielonych przez zastępcę dyrektora Wydziału wynika, że: „*Ocenę czy dane składowisko należy dostosować do przepisów prawa lub takie dostosowanie jest niemożliwe i należałoby dane składowisko zamknąć przeprowadzał pracownik odpowiedzialny za prowadzenie sprawy, na podstawie danych zawartych w przeglądzie ekologicznym (...).*”

(dowód: akta kontroli str. 87-119, 125-127)

We wszystkich czterech wydanych przez Starostę decyzjach określających sposób przystosowania składowisk do wymogów przepisów o odpadach nie zobowiązywano zarządców do wystąpienia z wnioskami o wydanie pozwoleń budowlanych, których przedmiotem byłaby przebudowa składowisk, ponieważ jak wyjaśnił zastępca dyrektora Wydziału: „*Z analizy przeglądów ekologicznych wynikało, że istniała konieczność dostosowania ich do wymogów ustawy o odpadach jednak, zdaniem Starostwa, nie wymagało to ani zmiany użytkowania składowisk, ani też wykonania robót budowlanych (przebudowy) wymagających uzyskania pozwolenia na budowę.*”

(dowód: akta kontroli str. 39-41, 46-69, 121-123)

W trzech przypadkach, dotyczących składowisk odpadów w Gródku, Tykocinie oraz Suraziu nie przedstawiono kontrolującemu dokumentów potwierdzających sprawdzanie i monitorowanie przez Starostwo wykonywania nałożonych obowiązków dostosowujących ww. składowiska do przepisów prawa o odpadach. W przypadku składowiska w Zabłudowie przeprowadzono dwukrotnie oględziny¹⁶ tj. 22 czerwca 2006 r. i 4 kwietnia 2008 r., w wyniku których stwierdzono m.in. zrealizowanie obowiązku wyposażenia składowiska w wagę, którą zainstalowano 20 grudnia 2006 r. tj. 354 dni po terminie wynikającym z decyzji nr RŚ.V.76449/1/2004 z 22 września 2004 r. Z wyjaśnień zastępcy dyrektora Wydziału wynika, że: „*Dokumenty dotyczące ww. decyzji zatwierdzających instrukcje eksploatacji składowiska zawierające warunki dostosowania składowisk do wymogów przepisów prawa o odpadach, jako akta spraw ostatecznie załatwionych zgodnie z obowiązującą instrukcją kancelaryjną oraz zgodnie z obowiązującym Rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów*

¹⁵ Odpowiednio: Komunalny Zakład Budżetowy w Gródku, Gminny Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej w Tykocinie, MPO Spółka z o.o. oraz ZNTK w Łapach S.A.

¹⁶ Przeprowadzone na podstawie ogólnego upoważnienia Starosty do przeprowadzania kontroli.

z dn. 18 grudnia 1998 r. w sprawie instrukcji kancelaryjnej dla organów powiatu (§ 35 ust. 2 i 3 - Dz. U. 1998 nr 160 poz. 1074 ze zm.) zostały przekazane przez pracownika prowadzącego sprawę do archiwum Starostwa w 2005 r. Pracownik ten zakwalifikował ww. sprawy jako „zrealizowane”, tzn. uznał, że zarządzający składowiskami zrealizowali wszystkie zalecenia. Pracownik ten nie przekazał następnemu pracownikowi spraw do dalszego prowadzenia. Obecnie jest już on na emeryturze.”

(dowód: akta kontroli str. 121-123, 128-138)

Do Starostwa wpłynęły cztery wnioski o zgodę na zamknięcie składowisk odpadów niespełniających wymagań prawnych, z tego trzy dotyczyły składowisk odpadów komunalnych, a jedno poprodukcyjnych¹⁷. Analiza przedstawionych dokumentów wykazała, m.in. że:

- w trzech wnioskach określono datę zaprzestania przyjmowania odpadów do składowania na składowisku, w jednym zaś przypadku nie wykazano stosownej daty,
- we wszystkich przypadkach wnioski określały techniczne sposoby zamknięcia składowisk oraz harmonogram działań związanych z ich rekultywacją,
- w przypadku składowiska w Tykocinie przed wydaniem decyzji o zgodę na jego zamknięcie Starostwo zwróciło się do WIOŚ o przeprowadzenie stosownej kontroli, w której uczestniczył Kornel Rosiak pracownik Wydziału. Konieczność zamknięcia składowisk odpadów w Gródku oraz Suraziu wynikała z zarządzeń pokontrolnych WIOŚ, zaś w przypadku Zabłudowa, WIOŚ wydał decyzję nr WI.7023.312.2.2011.AC z 21 lutego 2012 r. wstrzymującą użytkowanie instalacji do składowania odpadów, w której stwierdzono niedostosowanie składowiska do wymogów określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań poszczególnych typów składowisk z 2003 r. W wyniku powyższego zarządca wystąpił o zgodę na jego zamknięcie. Starosta decyzją nr RŚ.6237.2.2.2012 z 2 października 2012 r. odmówił stosownej zgody z powodu m.in. składania wyjaśnień zawierających nieścisłe i niejednoznaczne dane dotyczące sposobu jego zamknięcia,
- wszystkie wnioski były prawidłowo i terminowo rozpatrywane.

(dowód: akta kontroli str. 139-142, 143-145, 149-153, 155-186, 246, 248-249)

Po 31 grudnia 2009 r. Starostwo wydało trzy decyzje udzielające zgody na zamknięcie składowisk odpadów (w Gródku, Tykocinie i Suraziu) oraz jedną odmawiającą udzielenia takiej zgody (w Zabłudowie). Zarządzający składowiskiem odpadów w Zabłudowie odwołał się od wydanej decyzji do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Białymstoku (dalej: „SKO”), które rozstrzygnięciem z 28 listopada 2012 r. utrzymało w mocy decyzję organu I instancji. W dniu 25 stycznia 2013 r. podmiot zarządzający składowiskiem wniósł skargę do Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Białymstoku na werdykt SKO, który orzeczeniem z 26 września 2013 r. oddalił przedmiotową skargę.

Pismem z 28 lutego 2014 r. zarządca składowiska w Zabłudowie ponownie wystąpił do Starostwa z wnioskiem o wyrażenie zgody na jego zamknięcie. Starosta wszczął postępowanie administracyjne i m.in. pismami z 2 kwietnia oraz 8 maja 2014 r. wzywał wnioskodawcę do złożenia wyjaśnień i dokonania uzupełnień w przedmiotowym wniosku.

(dowód: akta kontroli str. 146-154, 182-217, 220-222)

Wszystkie trzy decyzje udzielające zgody na zamknięcie składowisk zawierały elementy i wymogi wymagane art. 54 ust. 7 i 8 ustawy o odpadach z 2001 r.

(dowód: akta kontroli str. 70-72, 146-153, 229-231)

We wszystkich ww. przypadkach Starosta przekazywał kopie wydanych decyzji WIOŚ. Żadnemu z powyższych składowisk niespełniających wymagań prawnych nie wydano pozwolenia zintegrowanego. (dowód: akta kontroli str. 73-74, 146-153, 229-231)

1.4. Na podstawie art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw¹⁸ Starosta decyzją nr AR.7341-1-170/2010 z 16 sierpnia 2010 r. określił wysokość zabezpieczenia roszczeń na składowisku odpadów

¹⁷ Wnioski z 21 grudnia 2009 r., 24 marca 2011 r. w, 6 października 2010 r. oraz 9 lutego 2012 r. dotyczące odpowiednio zamknięcia składowiska w Gródku, Suraziu, Tykocinie oraz Zabłudowie.

¹⁸ Dz. U. Nr 28 poz. 145.

w Zabłudowie z tytułu wystąpienia negatywnych skutków w środowisku powstałych w związku z jego eksploatacją w wysokości 50 tys. zł. Zarządzający w dniu 19 listopada 2010 r. dostarczył stosowne zabezpieczenie w formie gwarancji bankowej z terminem ważności do 18 listopada 2012 r. Z wyjaśnień zastępcy dyrektora Wydziału wynika, że takie zabezpieczenie ustanowiono dla składowiska odpadów w Zabłudowie, ponieważ tylko na nim po 31 grudnia 2009 r. składowano odpady.

(dowód: akta kontroli str. 73-74, 241-245)

Uwagi dotyczące badanej działalności

Najwyższa Izba Kontroli zwraca uwagę, że od zarządców trzech składowisk nie wyegzekwowano prawidłowej realizacji obowiązków wynikających z wydanych decyzji określających warunki dostosowania ich do wymogów prawa oraz przedstawienia we wniosku o zamknięcie składowiska wszystkich wymaganych przepisami informacji:

– od zarządzającego składowiskiem odpadów w Zabłudowie nie wyegzekwowano terminowej realizacji decyzji nr RŚ.V.76449/1/2004 z 22 września 2004 r. nakazującej m.in. zamontowanie do 31 grudnia 2005 r. na składowisku wagi pomostowej i od 1 stycznia 2006 r. ważenia przywożonych odpadów na terenie składowiska. Jak wyjaśnił zastępca dyrektora Wydziału: „Przed 31 grudnia 2005 r. nie było podstaw do egzekwowania zamontowania wagi. Jakikolwiek działania mogły być podjęte dopiero po upływie tego terminu, w przypadku gdy waga nie została zainstalowana w tym terminie. Jak wynika z posiadanych dokumentów montaż wagi wyegzekwowano poprzez odmowę udzielenia zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie unieszkodliwiania odpadów. W wyniku odmowy zarządzający składowiskiem zainstalował wagę przed końcem 2006 r. Opóźnienie w podjęciu działań wynika z przeoczenia (...) pracownika odpowiedzialnego za prowadzenie sprawy. Pracownik ten obecnie nie jest już zatrudniony w tut. starostwie.”

(dowód: akta kontroli str. 39-41, 125-138)

– od zarządcy składowiska odpadów w Tykocinie nie wyegzekwowano określenia we wniosku o jego zamknięcie daty zaprzestania przyjmowania odpadów do składowania wymaganej art. 54 ust 6 pkt 2 ustawy o odpadach z 2001 roku. Jak wyjaśnił zastępca dyrektora Wydziału spowodowane to było przeoczeniem, zaś: „(...) Datę zaprzestania przyjmowania odpadów do ww. składowiska uzyskano z przekazanej przez Podlaski WIOŚ informacji z przeprowadzonej przez tą instytucję kontroli, w której uczestniczyłem, związanej z zamknięciem tego składowiska.”

(dowód: akta kontroli str. 246-247)

– od zarządzającego składowiskiem odpadów w Gródku nie wyegzekwowano terminowej realizacji wszystkich zobowiązań nałożonych decyzją nr RL.V.76433/4/2002 z 16 grudnia 2002 r. (zmienionych decyzją nr RŚ.II.76443/4/2002/2005 z 13 grudnia 2005 r.) związanych z dostosowaniem składowiska do wymogów prawa. Z wyjaśnień zastępcy dyrektora Wydziału wynika, że: „Powyższe spowodowane było przeoczeniem z powodu wyznaczenia długiego terminu realizacji zaleceń. Część zaleceń została zrealizowanych dwa miesiące po upływie wyznaczonego terminu, a następnie rozpoczęła się procedura zamknięcia składowiska.”

(dowód: akta kontroli str. 58-65, 121-123, 229-232)

Ustalone nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie stwierdzono następujące nieprawidłowości:

1. Określenie wymogów dotyczących wykonania prac dostosowujących składowiska odpadów w Gródku, Tykocinie i Surażu w decyzjach zatwierdzających instrukcje ich eksploatacji stanowiło naruszenie art. 33 ust. 2 pkt 1 ustawy wprowadzającej Prawo ochrony środowiska, zgodnie z którym Starosta powinien ustalić przedmiotowy zakres prac w decyzjach wydanych na podstawie ww. przepisu. Jak wyjaśniła Monika Ratyńska dyrektor Wydziału: „Dla składowisk w Gródku, Tykocinie oraz Surażu (...) w grudniu 2002 roku i styczniu 2003 roku zostały wydane decyzje zatwierdzające instrukcje eksploatacji składowisk na podstawie art. 53 ust. 3 pkt 2 oraz ust 4 ustawy o odpadach. W momencie wydawania ww. decyzji obowiązywała wersja ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw. (...) Z przeglądów ekologicznych opracowanych dla 3 składowisk wynikało, że istnieje konieczność dostosowania ich do wymogów ustawy o odpadach, jednak nie wymagało to ani zmiany użytkowania składowisk, ani też

wykonania robót budowlanych (przebudowy) wymagających uzyskania pozwolenia na budowę. Dlatego obowiązek wykonania czynności i prac dostosowujących składowiska do wymagań ustawy o odpadach nałożono na eksploatujących składowiska w decyzjach zatwierdzających instrukcje eksploatacji składowiska. Art. 53 ust. 4 pkt 13 ww. ustawy pozwalał na określenie dodatkowych wymagań związanych z specyfikacją składowania odpadów, dlatego też w pkt. XIII każdej z ww. decyzji zobowiązano eksploatującego składowisko do zrealizowania określonych obowiązków.”

(dowód: akta kontroli str. 39-69)

2. Decyzję nr RŚ. V 76449/1/2004 zobowiązującą zarządzającego do dostosowania składowiska odpadów komunalnych w Zabłudowie do wymogów przepisów o odpadach Starosta wydał 22 września 2004 r. tj. 266 dni po terminie określonym w art. 33 ust. 2 ustawy wprowadzającej Prawo ochrony środowiska, zgodnie z którym organ ochrony środowiska wydaje przedmiotową decyzję do 31 grudnia 2003 r. Ponadto powyższa decyzja nie wymagała od zarządcy wyposażenia składowiska w instalację do odprowadzania gazów składowiskowych, co było niezgodne z § 9 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wymagań poszczególnych typów składowisk z 2003 r. Jak wyjaśnił zastępca dyrektora Wydziału wydanie decyzji z opóźnieniem: „(...) wynikało z faktu braku bieżącego dostępu pracownika prowadzącego sprawę do nowych aktów prawnych i ich tekstów jednolitych. (...) W omawianym okresie pracownik nie miał dostępu do internetowych systemów aktów prawnych umożliwiających śledzenie zmian prawnych na bieżąco. Śledzenie zmian aktów prawnych odbywało się poprzez analizę papierowych wydań Dziennika Ustaw. W związku z faktem, iż zmiana rozporządzenia dotyczącego składowisk została wprowadzona nie poprzez zmianę samego rozporządzenia, a poprzez ustawę zmieniającą kilka innych ustaw, fakt ten prawdopodobnie uszedł uwadze pracownika. Decyzja została wydana niezwłocznie po zorientowaniu się pracownika, iż zaszły zmiany w zakresie dostosowania przedmiotowego składowiska wymagające ich uregulowania w drodze decyzji.” Natomiast niezobowiązanie zarządcy do wyposażenia składowiska odpadów w instalację odprowadzającą gazy składowiskowe: „Wynikało (...) z błędnej oceny pracownika prowadzącego sprawę i nie skonsultowania jej z przełożonym (...). Pracownik ten jest już na emeryturze.”

(dowód: akta kontroli str. 39-41, 121-123, 125-127)

3. Niewyegzekwowanie od zarządcy składowiska odpadów w Zabłudowie dostarczenia przeglądu ekologicznego w terminie określonym w art. 33 ust. 1 ustawy wprowadzającej Prawo ochrony środowiska. Starosta pismem z 16 września 2002 r. tj. 78 dni po dacie wskazanej w decyzji zobowiązującej do przedłożenia stosownego przeglądu oraz wynikającej z ww. przepisu, przypominał zarządcy o nałożonym obowiązku. Przedmiotowy przegląd otrzymano 15 listopada 2002 r. tj. 138 dni po terminie wskazanym w powyższym przepisie. Z wyjaśnień dyrektor Wydziału wynika, że zwłoka w podjęciu starań mających na celu dostarczenie przedmiotowego przeglądu wynikała z działań pracownika prowadzącego sprawę, który nie poinformował przełożonych o upływie terminu.

(dowód: akta kontroli str. 107-120, 125-127, 289)

4. W wydanych decyzjach dotyczących składowisk odpadów w Gródku oraz Tykocinie odpowiednio nr RŚ.II.76443/4/2002/2005 z 13 grudnia 2005 r. oraz nr RŚ.II.76443-2/06 z 7 września 2006 r. zatwierdzających instrukcję eksploatacji ww. składowisk nie zobowiązywano zarządzających nimi podmiotów do dostosowania ich do wymogów § 9 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wymagań poszczególnych typów składowisk z 2003 r. poprzez wyposażenie ich w instalację odprowadzającą gazy składowiskowe. Jak wyjaśnił dyrektor Wydziału niezobowiązanie zarządców do wyposażenia składowisk w ww. instalację: „Wynikało (...) z nieprawidłowej oceny pracownika prowadzącego sprawę, nie skonsultowanej z przełożonym. Pracownik ten nie jest już zatrudniony w tut. Starostwie.”

(dowód: akta kontroli str. 46-65, 121-123)

5. Starosta po dniu 22 stycznia 2013 r. wszczął postępowanie administracyjne związane z zamknięciem składowiska odpadów w Zabłudowie, mimo że po tej dacie obowiązki w przedmiotowym zakresie przejął Marszałek Województwa Podlaskiego, zamiast

Ocena cząstkowa

na podstawie art. 65 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego¹⁹ niezwłocznie przekazać wniosek do właściwego organu. Jak wyjaśnił zastępca dyrektora Wydziału spowodowane to było pomyłką: „Pracownik prowadzący sprawę przyjął, iż organem właściwym wskazanym w ustawie nadal jest Starosta, gdyż odpowiedni artykuł ustawy o odpadach nie precyzował, o jaki organ właściwy chodzi i nie odsyłał do właściwego artykułu, natomiast sam organ właściwy został wskazany w odrębnym artykule.” (dowód: akta kontroli str. 73-74, 203-214)

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie prowadzone przez Starostę Białostockiego postępowania dotyczące udzielenia zgody na zamknięcie składowisk niespełniających wymogów prawnych oraz dysponowanie wiedzą o ilości i rodzaju składowisk funkcjonujących na terenie Powiatu, natomiast negatywnie działania w zakresie nałożenia i zakresu obowiązków odnośnie dostosowania składowisk do wymogów prawa.

2. Realizacja przez Starostę działań na rzecz zapewnienia nadzoru nad prawidłowością prowadzenia rekultywacji i monitoringu zamkniętych składowisk

Opis stanu faktycznego

2.1. Po 31 grudnia 2009 r. we właściwości Starosty pozostawały trzy składowiska (w Surazhu, Tykocinie i Gródku) na których przeprowadzano działania związane z ich rekultywacją. Natomiast na składowisku w Zabudowie nie wykonywano w tym okresie tego typu prac, ponieważ odmówiono jego zamknięcia, zaś zarządca zaskarżył przedmiotową decyzję, co opisano w pkt. 1.3. wystąpienia. Starosta nie przeprowadzał z własnej inicjatywy kontroli w zakresie prawidłowości procesu rekultywacji oraz nie nadzorował i nie kontrolował przeprowadzania monitoringu przez zarządców zamkniętych składowisk odpadów.

(dowód: akta kontroli str. 146-154, 182-217, 220-240)

W latach 2002–2013 dwie osoby zatrudnione w Wydziale posiadały stałe upoważnienie wydane przez Starostę na podstawie art. 379 ust. 1, 2 i 3 ustawy z 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska²⁰, do przeprowadzania kontroli przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie należącym do właściwości Starostwa.

(dowód: akta kontroli str. 250-255)

Z wyjaśnień uzyskanych od Sekretarza Powiatu Białostockiego wynika, że Starostwo nie ustalało na piśmie priorytetów kontroli. „Kontrole były planowane na początku każdego roku kalendarzowego i ich tematyka wynikała z potrzeb podyktowanych bieżącą działalnością merytoryczną. Zdaniem Starostwa już wytypowanie poszczególnych zagadnień do kontroli świadczy o ich znaczeniu w procesie zarządzania i przebiegu realizacji założeń planowanych działalności Powiatu białostockiego, co należy utożsamiać z ustaleniem priorytetów w kontrolowanej dziedzinie.” (dowód: akta kontroli str. 256-257)

W planach kontroli Wydziału na lata 2005–2013 nie uwzględniano konieczności sprawdzania prawidłowości procesu rekultywacji składowisk odpadów jak również sposobu ich monitorowania po zamknięciu. Z wyjaśnień udzielonych przez zastępcę dyrektora Wydziału wynika, że: „Plany kontroli sporządzane w Starostwie Powiatowym w Białymstoku obejmują jedynie zadania wskazane wprost w ustawach jako podlegające nadzorowi Starosty, jak np. spółki wodne lub nadzór nad lasami nie stanowiącymi własności Skarbu Państwa. Zamykanie i rekultywacja składowisk odpadów nie jest wprost wskazana jako zadanie nadzorowane przez Starostę.” (dowód: akta kontroli str. 121-123, 258)

W związku z informacją z dnia 29 lutego 2012 r. o nieprawidłowościach występujących w trakcie działań rekultywacyjnych na składowisku odpadów poprodukcyjnych w Surazhu w dniu 12 kwietnia 2012 r. pracownicy Wydziału, na podstawie stałych upoważnień udzielonych przez Starostę do przeprowadzania kontroli przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska, przeprowadzili oględziny przedmiotowego składowiska odpadów w wyniku których stwierdzono, że do wykonania warstwy rekultywacyjnej zastosowano kompost niespełniający odpowiednich wymagań. Podjęte działania

¹⁹ Dz. U. 2013, poz. 267 z zm.

²⁰ Dz. U. z 2013 poz. 1232 z zm., ustawa zwana dalej „ustawą Prawo ochrony środowiska”.

doprowadziły do usunięcia i zagospodarowania wadliwej warstwy rekultywacyjnej oraz wykonania jej zgodnie z decyzją nr RŚ. 6237.2.1.2011 z dnia 26 lipca 2011 r. zezwalającą na zamknięcie ww. składowiska. Z przeprowadzonej czynności sporządzano protokół oględzin. (dowód: akta kontroli str. 121-123, 140, 149-154, 250-255, 259-286)

Ustalone
nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie stwierdzono następujące nieprawidłowości:

1. Nie przeprowadzono z własnej inicjatywy kontroli prawidłowości procesu rekultywacji oraz monitoringu zamkniętych składowisk w zakresie zgodności postępowań zarządzających składowiskami z warunkami określonymi w decyzjach administracyjnych, dla których Starosta był organem właściwym do ich egzekwowania, mimo że z art. 379 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska wynika m.in., że Starosta sprawuje kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie objętym jego właściwością. Z wyjaśnień zastępcy dyrektora Wydziału wynika, że: *„Sposób i terminowość rekultywacji składowisk kontrolowano tylko na podstawie składanych przez zarządzających informacji o wykonaniu obowiązków nałożonych decyzją o zamknięciu składowiska. Nie prowadzono z własnej inicjatywy kontroli terenowych w tym zakresie gdyż Starostwo nie posiada możliwości technicznych i organizacyjnych do przeprowadzania kontroli w zakresie warunków dotyczących sposobu ukształtowania korony lub grubości warstw rekultywacyjnych. Ponadto starostwo jako organ ochrony środowiska nie jest organem jedynie kontrolnym, jak inne organy do tego wyznaczone (np. WIOŚ), ma również wyznaczone ustawowo także inne zadania, a pracownicy oprócz upoważnienia do kontroli mają także zakres obowiązków obejmujący inne zadania.(...) Jedynie z czynności oględzin, jeśli takie były, sporządzano protokół.*

Obowiązek monitoringu tj. prowadzenia określonych pomiarów i badań spoczywa na zarządzającym składowiskiem. Na zarządzającym spoczywa też obowiązek przedkładania wyników badań właściwemu organowi ochrony środowiska. Nie prowadzono kontroli w tym zakresie, gdyż naszym zdaniem, organem kontrolnym właściwym w tym zakresie jest Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w Białymstoku, a Starostwo nie posiada możliwości technicznych i organizacyjnych do przeprowadzania pomiarów fizyko-chemicznych wód lub pomiarów geodezyjnych. Starostwo nie otrzymywało żadnych wyników badań przeprowadzanych przez zarządzających składowiskami.” (dowód: akta kontroli str. 121-123, 290)

Zdaniem NIK, zgodnie z art. 74 ust. 1 i 2 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r.²¹, ochrona środowiska jest obowiązkiem władz publicznych, które prowadzą politykę zapewniającą bezpieczeństwo ekologiczne współczesnym i przyszłym pokoleniom. Realizacja zadań nałożonych na gminę w zakresie ochrony środowiska bez wątpienia nie jest możliwa bez wykonywania pewnych funkcji kontrolnych lub nadzorczych. Zgodnie z regulacją zawartą w art. 379 ust. 1 Prawa ochrony środowiska, marszałek województwa, starosta oraz wójt, burmistrz lub prezydent miasta sprawują kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie objętym właściwością tych organów. Stosując wykładnię językową, która polega na ustaleniu znaczenia i zakresu wyrażenia tekstu prawnego ze względu na język, w którym zostały sformułowane, należy kierować się zasadą, iż nawet gdy w interpretowanym tekście brak jest definicji legalnych to interpretowanym zwrotom prawnym nie należy nadawać znaczenia odmiennego od potocznego. Należy bowiem przypisywać interpretowanym zwrotom takie znaczenie, jakie posiadają one w języku potocznym, naturalnym, chyba, że obowiązuje już ustalone specjalne znaczenie na gruncie języka prawnego danego systemu. Z treści art. 379 ust.1 Prawa ochrony środowiska wynika, że ustawodawca posługując się sformułowaniem „sprawują” w sposób jednoznaczny i kategoryczny nałożył obowiązek sprawowania kontroli na marszałka województwa, starostę oraz wójta, burmistrza lub prezydenta miasta. Na gruncie języka polskiego określenie „sprawują” oznacza, iż na wskazane w artykule organy został nałożony taki, a nie inny obowiązek. Ustawodawca nie posłużył się bowiem sformułowaniem typu: „może

²¹ Dz. U. nr 78, poz. 483 ze zm.

sprawować", „jest uprawniony”, czy „przysługuje mu uprawnienie”, które mogłoby sugerować, iż zamiarem ustawodawcy było nadanie określonym podmiotom jedynie uprawnień, w zakresie określonym ustawą. Stanowisko NIK, iż art. 379 ust. 1 Prawa ochrony środowiska nakłada na marszałka województwa, starostę oraz wójta, burmistrza lub prezydenta miasta obowiązek sprawowania kontroli znajduje również swoje potwierdzenie w komentarzu do ustawy – Prawo ochrony środowiska (wydanie 2, pod redakcją prof. dr. hab. Marka Górskiego, Warszawa 2014, str. 979-980). Zgodnie z ww. komentarzem przepis ust. 1 skonstruowany został w kategorii obowiązku, wskazane organy mają obowiązek prowadzenia kontroli przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska (...) Obowiązek polega na prowadzeniu kontroli, czyli w rozumieniu prawa administracyjnego, badania zgodności działania danego podmiotu z założonym wzorcem, który w tym przypadku są prawnie określone wymagania związane z ochroną środowiska oraz dokonania na tej podstawie odpowiedniej oceny (wyciągnięcie wniosków). Należy też podkreślić, że przepisy Prawa ochrony środowiska ustalając obowiązek prowadzenia kontroli wyposażają jednocześnie zobowiązane ww. organy w instrumenty umożliwiające wykonanie tego obowiązku. Natomiast problematykę ewentualnego zastosowania środka władczego oddziaływania regulują przepisy odrębne. Niezależnie od powyższego, w myśl art. 7 Konstytucji RP oraz art. 6 Kpa organy władzy publicznej obowiązane są działać na podstawie i w granicach obowiązującego prawa (zasada praworządności). Powyższe oznacza, że jeśli przepis określa jakieś obowiązki władzy publicznej, to jest ona zobowiązana do ich wykonania (wyrok NSA z dnia 16.04.2008 r. o sygn. akt. II OSK 198/08, Lex nr 470958), zaś realizowanie ustawowych kompetencji przez organy władzy publicznej jest ich obowiązkiem (wyrok NSA z dnia 16.04.2008 r. o sygn. akt. II OSK 140/08, Lex nr 470946).

2. Z kontroli interwencyjnej przeprowadzonej przez pracowników Wydziału na składowisku odpadów poprodukcyjnych w Suraziu w zakresie jego rekultywacji nie sporządzono protokołu, co było niezgodne z art. 380 ust. 1 ww. ustawy Prawo ochrony środowiska. Jak wyjaśnił zastępca dyrektora Wydziału spowodowane to było przeoczeniem oraz chęcią szybkiego i skutecznego zakończenia sprawy.

(dowód: akta kontroli str. 121-123, 259-266)

Ocena cząstkowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia negatywnie działalność Starosty w zakresie działań na rzecz zapewnienia nadzoru nad prawidłowością prowadzenia rekultywacji i monitoringu zamkniętych składowisk.

3. Realizacja przez Starostę działań na rzecz zapewnienia monitorowania wpływu niezamkniętych składowisk, niespełniających wymagań prawnych, na ludzi i środowisko

Opis stanu faktycznego

3.1. Składowisko odpadów w Zabłudowie do dnia zakończenia kontroli nie zostało zamknięte. Starosta nie przeprowadzał kontroli w zakresie prowadzenia monitoringu niezamkniętego składowiska w fazie eksploatacyjnej. W planach kontroli Wydziału na lata 2009–2013 również nie uwzględniano tego typu działań, ponieważ jak wyjaśnił zastępca dyrektora Wydziału, nie były to zadania wprost wskazane w ustawach jako podlegające nadzorowi Starosty.

(dowód: akta kontroli str. 121-123, 258)

Ustalone nieprawidłowości

W działalności kontrolowanej jednostki w przedstawionym wyżej zakresie stwierdzono następującą nieprawidłowość:

Nie przeprowadzano kontroli prowadzenia monitoringu niezamkniętego składowiska w fazie eksploatacyjnej w zakresie zgodności postępowania zarządzającego tym składowiskiem z warunkami określonymi w decyzjach administracyjnych, dla których Starosta był organem właściwym do ich egzekwowania, mimo że z art. 379 ust. 1. ustawy Prawo ochrony środowiska wynika m.in. że Starosta sprawuje kontrolę przestrzegania i stosowania przepisów o ochronie środowiska w zakresie objętym jego właściwością. Jak wyjaśnił zastępca dyrektora Wydziału: „Podobnie jak w przypadku monitoringu poeksploatacyjnego obowiązek ten spoczywa na zarządzającym składowiskiem. Starostwo nie otrzymywało od zarządzających żadnych wyników badań ani pomiarów. Na zarządzającym spoczywa

obowiązek przedkładania wyników badań właściwemu organowi ochrony środowiska, tj. Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska w Białymstoku, który jako jedyny ma możliwość sprawdzenia przedstawianych przez zarządców wyników badań, w tym również przeprowadzanie własnych specjalistycznych analiz. Nie prowadzono kontroli w tym zakresie, gdyż zdaniem Starostwa, jedynym właściwym organem kontrolnym jest właśnie Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska, natomiast Starostwo nie posiada możliwości technicznych i organizacyjnych do przeprowadzania badań lub innych pomiarów fizyko-chemicznych lub geodezyjnych.” (dowód: akta kontroli str. 121-123, 291)

Ocena cząstkowa

Najwyższa Izba Kontroli ocenia negatywnie działalność Starosty w badanym obszarze.

IV. Wnioski

Wnioski pokontrolne

Przedstawiając powyższe oceny i uwagi wynikające z ustaleń kontroli, Najwyższa Izba Kontroli, na podstawie art. 53 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli²², nie formułuje żadnych wniosków, ponieważ od 23 stycznia 2013 r. obowiązki w zakresie zamykania oraz nadzoru nad rekultywacją i monitoringiem składowisk odpadów należą do kompetencji Marszałka Województwa Podlaskiego.

V. Pozostałe informacje i pouczenia

Prawo zgłoszenia
zastrzeżeń

Wystąpienie pokontrolne zostało sporządzone w dwóch egzemplarzach; jeden kierownikowi jednostki kontrolowanej, drugi do akt kontroli.

Zgodnie z art. 54 ustawy o NIK kierownikowi jednostki kontrolowanej przysługuje prawo zgłoszenia na piśmie umotywowanych zastrzeżeń do wystąpienia pokontrolnego, w terminie 21 dni od dnia jego przekazania. Zastrzeżenia zgłasza się do dyrektora Delegatury NIK w Białymstoku.

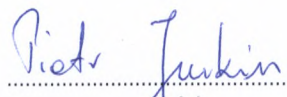
Obowiązek
poinformowania
NIK o sposobie
wykorzystania uwag
i wykonania wniosków

Zgodnie z art. 62 ustawy o NIK proszę o poinformowanie Najwyższej Izby Kontroli, w terminie 30 dni od otrzymania wystąpienia pokontrolnego, o sposobie wykorzystania uwag i wykonania wniosków pokontrolnych oraz o podjętych działaniach lub przyczynach niepodjęcia tych działań.

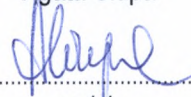
W przypadku wniesienia zastrzeżeń do wystąpienia pokontrolnego, termin przedstawienia informacji liczy się od dnia otrzymania uchwały o oddaleniu zastrzeżeń w całości lub zmienionego wystąpienia pokontrolnego.

Białystok, dnia 3 lutego 2015 r.

Kontroler
Piotr Jurkin
starszy inspektor kontroli państwowej

.....
podpis

DYREKTOR DELEGATURY
Najwyższej Izby Kontroli w Białymstoku
z up. WICEDYREKTOR
Agata Ciupa

.....
podpis

²² Dz. U. z 2012 r., poz. 82. ze zm. Ustawa zwana dalej „ustawą o NIK”.